

Profesor Tadeusz Traczyk (1921 – 2013)

Przypadł mi smutny ale bardzo zaszczytny przywilej pożegnania Profesora Tadeusza Traczyka w imieniu pracowników Wydziału MiNI, ale też w imieniu moim własnym. Jestem jego uczniem i pierwszym doktorantem, jemu też zawdzięczam wszystko to co osiągnąłem. Profesor Tadeusz Traczyk przeniósł na Politechnikę Warszawską, w szczególności na Wydział Chemiczny, tradycje Polskiej Szkoły Matematycznej. Był uczniem i doktorantem Profesora Romana Sikorskiego i po nim objął w 1950 roku Katedrę Matematyki na Wydziale Chemicznym. Wcześniej prof. Traczyk był nauczycielem w szkole średniej (jak wielu z naszych wybitnych przedwojennych matematyków), w czasie II Wojny Światowej był żołnierzem AK. Na Politechnice był wykładowcą matematyki, który potrafił zachęcić do studiowania matematyki na UW nawet studentów Wydz. Chemicznego – m.in. mnie, Lecha Laskowskiego, Lecha Polkowskiego i Tadeusza Świrszcza (wszyscy późniejsi doktorzy matematyki). Stworzył na PW szkołę algebry wywodzącą się z wielkiej tradycji prac Sikorskiego, Rasiowej, Mostowskiego i Marczewskiego. W szkole tej, którą prowadził do przejścia na emeryturę w roku 1992, wypromował 12 doktorów, z których 3 ma obecnie tytuł profesora. Profesor Traczyk uzyskał tytuł profesora nauk matematycznych w roku 1971. Nie ma tutaj miejsca żeby wymienić wszystkie zasługi Profesora Traczyka. Wspomnę tylko, że był prodziekanem Wydz. Chemicznego i kierownikiem SPPT. Zainicjował tematykę badawczą algebry, w szczególności teorii krat i algebr Boolea w kierowanym przez niego Zakładzie Algebry, obecnie Algebry i Kombinatoryki kierowanym przez prof. Lonca. Jego wychowanka prof. Anna Romanowska kontynuuje

tradycje jego seminarium. Jest jednym z założycieli czasopisma matematycznego PW Demonstratio Mathematica. W roku 1994 ukazał się tom dedykowany jemu, gdzie można znaleźć więcej informacji o jego działalności naukowej. Oczywiście pracując ponad 40 lat na PW ma wielki dorobek dydaktyczny i zasługi dla Wydz. Chemicznego, Inżynierii Chemicznej i macierzystego obecnie MiNI. Jest autorem pierwszej w jęz. polskim monografii z teorii algebr Boolea. Jest współautorem dwutomowego podręcznika matematyki dla studentów Wydz. Chemicznego, unikalnego dzieła Matematyka Stosowana w Inżynierii Chemicznej jeszcze ciągle aktualnego, trzytomowego podręcznika matematyki dla studentów politechniki. Ma też wielkie zasługi dla Wydz. Farmacji AM, gdzie wprowadził matematykę do programu studiów i napisał podręcznik matematyki dla studentów farmacji. Był też wykładowcą matematyki w Ghanie i Libii. Ale chyba najważniejszą rzeczą która po nim zostaje jest jego autorytet moralny i naukowy który przenikał całą jego pracę na Politechnice. Był wymagający ale sprawiedliwy, zawsze stawał po stronie studentów i uczniów, nawet w trudnych latach 80-tych, nie bacząc na swoją osobistą karierę. Z wielkim żalem Go żegnamy, ponieważ nawet będąc 20 lat na emeryturze zawsze był dla nas mistrzem z którego braliśmy przykład i cieszyliśmy się, że jest ciągle z nami. Będzie go nam brakowało, w moim odczuciu był jednym z ostatnich żyjących jeszcze matematyków wychowanych w tradycji przedwojennej Polskiej Szkoły Matematycznej, którą przeniósł na Politechnikę. Składam kondolencje Jego wspaniałej Rodzinie, wychował dwóch synów matematyków i licznych wnuków i prawnuków. Cześć Jego pamięci!

15 lutego 2013 r.

Maciej Mączyński

